

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ควบคุมการขอกทาน พ.ศ.

(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะ เป็นผู้เสนอ)

บรรจุนับเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๖/๒๕๕๐

วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐

อ.พ. ๑๑๖/๒๕๕๐

จัดทำโดย
สำนักกฎหมาย

สำนักงานเลขาธิการสภา
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

Legislative Institutional Repository of Thailand

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.....
เสนอโดย นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะ ต่อประธาน
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๐
และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ครั้งที่ ๓๖/๒๕๕๐ วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในราชการ
ของวงงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยมุ่งเน้นสารประโยชน์ในเชิงอ้างอิงเบื้องต้นเพื่อประกอบ
การพิจารณาของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำนักกฎหมาย

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

กรกฎาคม ๒๕๕๐

เอกสารประกอบการพิจารณา

จัดทำโดย

นายนัท ผาสุข ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
นางสาวสุภางศ์จิตต์ ไตรเพทพิสัย ผู้อำนวยการกลุ่มงานกฎหมาย ๑
นางสาวภรณ์ชลา กิติโยดม นิตกร ๕ นายทศวิมล หุ้ เกียรติทัตต์ วิทยาการ ๗
นางพวงผกา วรศิลป์ เจ้าหน้าที่งานธุรการ ๖
นางสาวธารินี ดวงสุวรรณ เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๒
กลุ่มงานกฎหมาย ๑ สำนักกฎหมาย โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๒๘๘

ผลิตโดย

กลุ่มงานการพิมพ์ สำนักการพิมพ์ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๗๔๑ - ๔๒
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และผู้สนใจที่มีความประสงค์หรือต้องการที่จะศึกษา
เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเป็นการล่วงหน้าก่อนวันประชุมสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติ สามารถสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ได้จากเว็บไซต์สภานิติบัญญัติแห่งชาติ www.senate.go.th

หรือขอรับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้ ในทุกวันอังคารของสัปดาห์
ที่มีการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นต้นไป ที่ศูนย์บริการข้อมูลกฎหมาย วุฒิสภา อาคารรัฐสภา ๒
ชั้น ๑ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๒ ๒๔๔ ๑๕๖๕

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ ๑ บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ความเป็นมา สาระสำคัญ และตารางเปรียบเทียบ

- บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ๑
- ความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. ๕
- สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. ๗
- ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔
กับร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.
(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
และคณะ เป็นผู้เสนอ)..... ๑๑

ส่วนที่ ๒ ข้อมูลประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.

- บทความ ความ ขอดานดีมานด์และชีพพลาย ๑๗

ภาคผนวก ๑ : พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔(๑)

ภาคผนวก ๒ : ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.

(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
และคณะ เป็นผู้เสนอ).....(๙)

ส่วนที่ ๑

- บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ความเป็นมา และสาระสำคัญของ
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.
- ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติ
ควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔
กับร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.
(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
และคณะ เป็นผู้เสนอ)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. เสนอโดย นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะ ซึ่งได้เสนอต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ เพื่อให้ สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุม สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๖/๒๕๕๐ วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุม การขอทาน

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้ใช้บังคับมานานแล้ว สมควรปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมในปัจจุบันเพื่อให้ผู้ที่ กระทำการขอทานให้ได้รับการช่วยเหลือ บำบัดรักษา ฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมทั้งการพัฒนาให้สามารถพึ่งตนเองได้ อย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ นอกจากนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก คนพิการ และคนชราที่ช่วยตนเองไม่ได้ อ่อนด้อย ความสามารถมิให้ตกเป็นเครื่องมือในการ แสวงหาประโยชน์จากบุคคลบางกลุ่ม และ เพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพแก่ผู้พิการหรือ

นักแสดงสาธารณะ สมควรกำหนดวิธีดำเนินการ ทางสังคมสงเคราะห์ที่เหมาะสมแก่ตัวผู้กระทำการขอทานให้สามารถพึ่งตนเองและอยู่อย่าง มีศักดิ์ศรีในสังคมอย่างปกติสุข จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. มีเนื้อหารวม ๑๓ มาตรา มีสาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

๑. บทนิยามศัพท์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรี ผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีแห่งกรม ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดให้มีหน้าที่ปฏิบัติตาม พระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และพนักงาน ฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตาม ความหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาและให้หมายความ ตลอดถึงบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานที่ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดเพื่อดำเนินการ ควบคุมตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕)

๒. การห้ามบุคคลทำการขอทาน การขอทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมิได้ ทำการงานอย่างใด หรือให้ทรัพย์สินสิ่งใด

ดอบแทนและมีใช้การขอทานโดยฐานะญาติมิตรนั้นให้ถือเป็นขอทาน

การขบร้อง การตีต สี่ ตี เป่า การแสดงการเล่นต่าง ๆ หรือการกระทำอย่างอื่นใดในทำนองเดียวกันนั้น แม้มิได้มีข้อตกลงโดยตรงหรือโดยปริยาย ที่จะเรียกเก็บค่าชมค่าฟัง แต่ขอทรัพย์สินตามแต่ผู้ชมผู้ฟังจะสมัครใจให้ นั้น ไม่ถือเป็นการขอทานตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ แต่ให้ถือเป็นวณิพกหรือนักแสดงสาธารณะ (ร่างมาตรา ๖)

๓. กำหนดให้วณิพกหรือนักแสดงสาธารณะได้รับการคุ้มครองตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

ให้วณิพกหรือนักแสดงสาธารณะได้รับการกำกับ ดูแล คุ้มครอง ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด (ร่างมาตรา ๗)

๔. กรณีผู้ทำการขอทานเป็นคนชราภาพ หรือเป็นคนวิกลจริต พิการ หรือเป็นคนมีโรค ซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพอย่างใด และไม่มีทางเลี้ยงชีพอย่างอื่นให้ส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์

เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ใดทำการขอทาน และผู้นั้นเป็นคนชราภาพหรือเป็นคนวิกลจริต พิการ หรือเป็นคนมีโรคซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพอย่างใด และไม่มีทางเลี้ยงชีพอย่างอื่น ทั้งไม่มีญาติมิตรอุปการะเลี้ยงดู ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ สถานพยาบาล หรือสถานอื่นใดของรัฐหรือเอกชนตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด (ร่างมาตรา ๘)

และเมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่าผู้ทำการขอทานไม่อยู่ในลักษณะดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๘ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งให้ไปติดต่อกับสำนักงานจัดหางานของรัฐบาล เพื่อให้ได้รับความช่วยเหลือจากสถานที่ดังกล่าวนั้นต่อไป

ถ้าภายในสามสัปดาห์ นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งดังกล่าว ผู้รับคำสั่งไม่ไปติดต่อกับสถานที่ตามคำสั่งนั้น หรือไปติดต่อกแล้วไม่ยอมรับความช่วยเหลือโดยไม่มีเหตุอันสมควรเป็นข้อแก้ตัว หรือได้รับการช่วยเหลือแล้วต่อมาได้ละทิ้งการช่วยเหลือนั้น หรือใช้อุบายด้วยประการใดหลีกเลียงไม่ยอมทำการงานหรือรับการช่วยเหลือ ซึ่งทางการแห่งสถานที่ที่กล่าวแล้วได้จัดการช่วยเหลือให้มิงานทำ หรือมีที่อยู่กินอาศัยและปรากฏว่าผู้นั้นได้กระทำการขอทานอีก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังแหล่งประกอบการทำงาน ตามนัยแห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดหางาน ให้ผู้ไร้อาชีพ (ร่างมาตรา ๙)

๕. กำหนดให้ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์อยู่ในอำนาจการควบคุมของอธิบดี

ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นอยู่ในอำนาจการควบคุมของอธิบดี แต่อธิบดีอาจมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายกเทศมนตรีเป็นผู้มีอำนาจควบคุมต่อไปอีกชั้นหนึ่งได้

ถ้าปรากฏว่า ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นมีที่อาศัยและทางดำรงชีพพอสมควรแก่อัตภาพ ให้อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายพิจารณาปล่อยตัวไป ถ้าบุคคลนั้นเป็นโรคเรื้อน วัณโรคหรือโรคติดต่ออันตรายจะต้องมีหลักฐานแสดงให้เป็นที่พอใจด้วยว่าได้พ้นเขตระยะติดต่อแพร่หลายแล้วหรือเมื่อปล่อยตัวไปแล้วจะไปอยู่ในที่ซึ่งมีขอบเขต

จำกัดการแพร่หลายของโรคดังว่านั้น
(ร่างมาตรา ๑๐)

๖. กำหนดให้อำนาจอธิบดีหรือผู้ที่
ได้รับมอบหมายสั่งให้ผู้ที่อยู่ในสถาน
สงเคราะห์ทำการงานได้

อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะสั่งให้
ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ทำการงานตามที่
เห็นสมควรหรือจะส่งไปทำการงานที่อื่นก็ได้
(ร่างมาตรา ๑๑)

๗. กำหนดให้มีการแยกการควบคุม
ผู้ที่เป็นโรคติดต่ออันตรายเพื่อป้องกันโรค
แพร่หลาย

ถ้าผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์
หรือที่อื่นใดเป็นโรคเรื้อน หรือวัณโรคหรือ
โรคติดต่ออันตราย ให้แยกการควบคุมผู้นั้นไว้

เพื่อป้องกันมิให้โรคนั้นแพร่หลายและติดต่อ
(ร่างมาตรา ๑๒)

๘. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง
ของมนุษย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนา
สังคมและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจกำหนดกรม
ในสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและ
ความมั่นคงของมนุษย์ให้มีหน้าที่ควบคุม
ดำเนินการปฏิบัติกับมีอำนาจออกกฎกระทรวง
เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้
(ร่างมาตรา ๑๓)

หน้าว่าง

Legislative Institutional Repository of Thailand

ความเป็นมา

ของร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.

(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะ เป็นผู้เสนอ)

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. เสนอโดย นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะ ได้เสนอต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ และได้รับการบรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๖/๒๕๕๐ วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐ โดยมีเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ ดังนี้

โดยที่พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้ใช้บังคับมานานแล้ว สมควรปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมในปัจจุบัน เพื่อให้ผู้ที่กระทำการขอทานได้รับการช่วยเหลือ บำบัดรักษา ฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมทั้งการพัฒนาให้สามารถพึ่งตนเองได้อย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ นอกจากนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก คนพิการ และคนชราที่ช่วยตนเองไม่ได้ อ่อนด้อยความสามารถมิให้ตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลบางกลุ่ม และเพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพ แก้วณิพกหรือนักแสดงสาธารณะ สมควรกำหนดวิธีดำเนินการทางสังคมสงเคราะห์ที่เหมาะสม แก่ตัวผู้กระทำการขอทานให้สามารถพึ่งตนเองและอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีในสังคมอย่างปกติสุข จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

หน้าว่าง

Legislative Institutional Repository of Thailand

สาระสำคัญ
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน
พ.ศ.

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขอทาน

๑.๒ เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ ได้ใช้บังคับมานานแล้วสมควรปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมในปัจจุบันเพื่อให้ผู้ที่กระทำการขอทานได้รับการช่วยเหลือ บำบัดรักษา ฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมทั้งการพัฒนาให้สามารถพึ่งตนเองได้อย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ นอกจากนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก คนพิการ และคนชราที่ช่วยตนเองไม่ได้ อ่อนด้อยความสามารถให้ตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลบางกลุ่ม และเพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพแก่ผู้พิการหรือนักแสดงสาธารณะ สมควรกำหนดวิธีดำเนินการทางสังคมสงเคราะห์ที่เหมาะสมแก่ตัวผู้กระทำการขอทานให้สามารถพึ่งตนเองและอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีในสังคมอย่างปกติสุข จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. ชื่อพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. ”

๓. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขอทาน

๔. วันใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒)

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป แต่จะใช้ในท้องที่ใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

๕. บทยกเลิกกฎหมาย (ร่างมาตรา ๓)

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๕๔๔

^๑ ร่างมาตรา ๑ ซึ่งบัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า...” ควรแก้ไขเป็น “พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า...” ทั้งนี้ เพื่อความถูกต้อง

๖. บทนิยามศัพท์ (ร่างมาตรา ๕)

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีแห่งกรมซึ่งรัฐมนตรีกำหนดให้มีหน้าที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามความหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและให้หมายความตลอดถึงบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานที่ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดเพื่อดำเนินการควบคุมตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

๗. บทรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๑๓)

มาตรา ๑๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์^๒ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจกำหนดกรมในสังกัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์^๓ ให้มีหน้าที่ควบคุมดำเนินการปฏิบัติกับมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

๘. เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติ

๘.๑ การห้ามบุคคลทำการขอทาน (ร่างมาตรา ๖)

มาตรา ๖ ห้ามมิให้บุคคลใดทำการขอทาน

การขอทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมิได้ทำงานอย่างใด หรือให้ทรัพย์สินสิ่งใดตอบแทน และมีใช้การขอทานโดยฐานะญาติมิตรนั้น ให้ถือเป็นขอทาน

การขบร้อง การตีต สี่ ตี เป่า การแสดง การเล่นต่างๆ หรือการกระทำอย่างอื่นใดในทำนองเดียวกันนั้น แม้มิได้มีข้อตกลงโดยตรงหรือโดยปริยาย ที่จะเรียกเก็บค่าชม ค่าฟัง แต่ขอทรัพย์สินตามแต่ผู้ชมผู้ฟังจะสมัครใจให้นั้น ไม่ถือเป็นการขอทานตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ แต่ให้ถือเป็นวนิพกหรือนักแสดงสาธารณะ

^๒ ร่างมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า “...กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์...” ควรแก้ไขเป็น “...กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์...” ทั้งนี้ เพื่อความถูกต้อง

^๓ อ้างแล้ว ในเชิงอรรถ ๒

๘.๒ กำหนดให้วณิพกหรือนักแสดงสาธารณะได้รับการคุ้มครองตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด (ร่างมาตรา ๗)

มาตรา ๗ ให้วณิพกหรือนักแสดงสาธารณะได้รับการกำกับ ดูแล คุ้มครอง ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

๘.๓ กรณีผู้ทำการขอทานเป็นคนชราภาพ หรือเป็นคนวิกลจริต พิการ หรือเป็นคนมีโรค ซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพอย่างใด และไม่มีทางเลือกอื่น ให้ส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ (ร่างมาตรา ๘ – ร่างมาตรา ๙)

มาตรา ๘ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ใดทำการขอทาน และผู้นั้นเป็นคนชราภาพ หรือเป็นคนวิกลจริต พิการ หรือเป็นคนมีโรค ซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพอย่างใด และไม่มีทางเลือกอื่น ทั้งไม่มีญาติมิตรอุปการะเลี้ยงดู ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ สถานพยาบาล หรือสถานที่อื่นใดของรัฐหรือเอกชนตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๙ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ที่ทำการขอทานไม่อยู่ในลักษณะดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๘ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งให้ไปติดต่อกับสำนักงานจัดหางานของรัฐบาล เพื่อให้ได้รับความช่วยเหลือจากสถานที่ดังกล่าวนั้นต่อไป

ถ้าภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งดังกล่าวในวรรคก่อน ผู้รับคำสั่งหาได้ไปติดต่อกับสถานที่ตามคำสั่งนั้นไม่ก็ดี ไปติดต่อกแล้วไม่ยอมรับการช่วยเหลือโดยไม่มีเหตุอันสมควรเป็นข้อแก้ตัวก็ดี หรือได้รับการช่วยเหลือแล้วต่อมาได้ละทิ้งการช่วยเหลือนั้นเสียก็ดี หรือใช้อุบายด้วยประการใดหลีกเลี่ยงไม่ยอมทำการงานหรือรับการช่วยเหลือซึ่งทางการแห่งสถานที่ที่กล่าวแล้ว ได้จัดการช่วยเหลือให้มิงานทำ หรือมีที่อยู่กินอาศัยก็ดีและปรากฏว่าผู้นั้นได้กระทำการขอทานอีก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังแหล่งประกอบกิจการ ตามนัยแห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดหางาน ให้ผู้ไร้อาชีพ

๘.๔ กำหนดให้ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์ให้อยู่ในอำนาจการควบคุมของอธิบดี (ร่างมาตรา ๑๐)

มาตรา ๑๐ ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นอยู่ในอำนาจการควบคุมของอธิบดี อธิบดีอาจมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายกเทศมนตรีเป็นผู้มีอำนาจควบคุมต่อไปอีกชั้นหนึ่งได้

ถ้าปรากฏว่า ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นมีที่อาศัยและทางดำรงชีพพอสมควร แก้อัตภาพ ให้อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายพิจารณาปล่อยตัวไป ถ้าบุคคลนั้นเป็นโรคเรื้อน วัณโรค หรือโรคติดต่ออันตรายจะต้องมีหลักฐานแสดงให้เป็นที่พอใจด้วยว่า ได้พ้นเขตระยะติดต่อแพร่หลายแล้ว หรือเมื่อปล่อยตัวไปแล้วจะไปอยู่ในที่ซึ่งมีขอบเขตจำกัดการแพร่หลายของโรคดังว่านั้น

๘.๕ กำหนดให้อำนาจอธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายสั่งให้ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์
ทำงานได้ (ร่างมาตรา ๑๑)

มาตรา ๑๑ อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะสั่งให้ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ทำงาน
ตามที่เห็นสมควรหรือจะส่งไปทำงานที่อื่นก็ได้

๘.๖ กำหนดให้มีการแยกการควบคุมผู้ที่เป็นโรคติดต่ออันตรายเพื่อป้องกันโรค
แพร่หลาย (ร่างมาตรา ๑๒)

มาตรา ๑๒ ถ้าผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์หรือที่อื่นใดเป็นโรคเรื้อน หรือวัณโรค
หรือโรคติดต่ออันตราย ให้แยกการควบคุมผู้นั้นไว้ เพื่อป้องกันมิให้โรคนั้นแพร่หลายและติดต่อ

ตารางเปรียบเทียบ
พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน
พุทธศักราช ๒๔๘๔
กับ

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.
(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
และคณะ เป็นผู้เสนอ)

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ตารางเปรียบเทียบ
พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๕๔๔
กับ

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.
(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และคณะ เป็นผู้เสนอ)

พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๕๔๔	ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. (นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และคณะ เป็นผู้เสนอ)
<p>พระราชบัญญัติ ควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๕๔๔</p> <p>ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ (ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐) อาทิตยทิพอาภา พล.อ. พิชเชนทรโยธิน ตราไว้ ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔ เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน</p> <p>โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรมีกฎหมายควบคุมการขอทาน จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอม ของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้</p>	<p>ร่าง พระราชบัญญัติ ควบคุมการขอทาน พ.ศ.</p> <p>.....</p> <p>โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขอทาน</p> <p>.....</p>

พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.
(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และคณะ เป็นผู้เสนอ)

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป แต่จะใช้ในท้องที่ใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ การปฏิบัติ อันเป็นกิจวัตรตามลัทธิศาสนาไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีแห่งกรมซึ่งรัฐมนตรีกำหนดให้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจและพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามความหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้หมายความตลอดถึงบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานที่ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด หรือจัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการควบคุมตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป แต่จะใช้ในท้องที่ใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๔ การปฏิบัติอันเป็นกิจวัตรตามลัทธิศาสนา ไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีแห่งกรมซึ่งรัฐมนตรีกำหนดให้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามความหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้หมายความตลอดถึงบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานที่ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดเพื่อดำเนินการควบคุมตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

LIART

พระราชบัญญัติควบคุมการขอกาน พุทธศักราช ๒๔๘๔

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอกาน พ.ศ.

(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ)

มาตรา ๖ ห้ามมิให้บุคคลใดทำการขอกาน
การขอทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมิได้ทำการงานอย่างใด หรือให้ทรัพย์สินสิ่งใดตอบแทน และมีใช้เป็นการชอกกันในฐานะญาติมิตรนั้น ให้ถือว่าเป็นการขอกาน
การขบร้อง การติดสินใเป่า การแสดงการเล่นต่าง ๆ หรือการกระทำอย่างอื่นใดในทำนองเดียวกันนั้น เมื่อมิได้มีข้อตกลงโดยตรงหรือโดยปริยายที่จะเรียกเก็บค่าจ้างค่าดู แต่ขอทรัพย์สินตามแต่ผู้ฟังผู้ดูจะสมัครใจให้ั้น ไม่ให้รับฟังเป็นข้อแก้ตัวว่ามิได้ทำการขอกานตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้

มาตรา ๗ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ใดทำการขอกาน และผู้นั้นเป็นคนชราภาพหรือเป็นคนวิกลจริต พิการ หรือเป็นคนมีโรค ซึ่งไม่สามารถประกอบการอาชีพอย่างใด และไม่มีทางเลือกอื่นอย่างอื่น ทั้งไม่มีญาติมิตรอุปการะเลี้ยงดู ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์

มาตรา ๘ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ที่ทำการขอกานไม่อยู่ในลักษณะดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๗ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ไปติดต่อกับสำนักงานจัดงานของรัฐบาล เพื่อได้รับความช่วยเหลือจากสถานที่ดังกล่าวนั้นต่อไป

ถ้าภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งดังกล่าวในวรรคก่อน ผู้รับคำสั่งหาได้ไปติดต่อกับสถานที่ตามคำสั่งนั้นไม่ก็ติ ไปติดต่อกแล้วไม่ยอมรับการช่วยเหลือโดยไม่มีเหตุอันสมควรเป็นข้อแก้ตัวก็ติ หรือได้รับการช่วยเหลือแล้ว ต่อมาได้ละทิ้งการช่วยเหลือนั้นเสียก็ติ หรือใช้อุบายด้วยประการใด หลีกเลียงไม่ยอมทำการงานหรือรับการช่วยเหลือซึ่งทางการแห่งสถานที่กล่าวแล้ว ได้จัดการช่วยเหลือให้มิงานทำ หรือมีที่อยู่กินอาศัยก็ติ และปรากฏว่าผู้นั้นได้กระทำการขอกานอีก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังแหล่งประกอบการงาน ตามนัยแห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดงานให้ผู้อาชีพ

มาตรา ๖ ห้ามมิให้บุคคลใดทำการขอกาน
การขอทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมิได้ทำการงานอย่างใด หรือให้ทรัพย์สินสิ่งใดตอบแทน และมีใช้การชอกกันโดยฐานะญาติมิตรนั้น ให้ถือเป็นการขอกาน
การขบร้อง การติดสินใเป่า การแสดง การเล่นต่าง ๆ หรือการกระทำอย่างอื่นใดในทำนองเดียวกันนั้น แม้มิได้มีข้อตกลงโดยตรงหรือโดยปริยาย ที่จะเรียกเก็บค่าชม ค่าฟัง แต่ขอทรัพย์สินตามแต่ผู้ชมผู้ฟังจะสมัครใจให้ั้น ไม่ถือเป็นการขอกานตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ แต่ให้ถือเป็นการขอกานหรือนักแสดงสาธารณะ

มาตรา ๗ ให้ผู้มีพหกหรือนักแสดงสาธารณะได้รับการกำกับ ดูแล คุ้มครอง ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๘ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ใดทำการขอกาน และผู้นั้นเป็นคนชราภาพหรือเป็นคนวิกลจริต พิการ หรือเป็นคนมีโรค ซึ่งไม่สามารถประกอบการอาชีพอย่างใด และไม่มีทางเลือกอื่นอย่างอื่น ทั้งไม่มีญาติมิตรอุปการะเลี้ยงดู ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์สถานพยาบาล หรือสถานที่อื่นใดของรัฐหรือเอกชนตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๙ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ที่ทำการขอกานไม่อยู่ในลักษณะดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๘ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ไปติดต่อกับสำนักงานจัดงานของรัฐบาล เพื่อได้รับความช่วยเหลือจากสถานที่ดังกล่าวนั้นต่อไป

ถ้าภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่รับคำสั่งดังกล่าวในวรรคก่อน ผู้รับคำสั่งหาได้ไปติดต่อกับสถานที่ตามคำสั่งนั้นไม่ก็ติ ไปติดต่อกแล้วไม่ยอมรับการช่วยเหลือโดยไม่มีเหตุอันสมควรเป็นข้อแก้ตัวก็ติ หรือได้รับการช่วยเหลือแล้วต่อมาได้ละทิ้งการช่วยเหลือนั้นเสียก็ติ หรือใช้อุบายด้วยประการใด หลีกเลียงไม่ยอมทำการงานหรือรับการช่วยเหลือซึ่งทางการแห่งสถานที่กล่าวแล้ว ได้จัดการช่วยเหลือให้มิงานทำ หรือมีที่อยู่กินอาศัยก็ติและปรากฏว่าผู้นั้นได้กระทำการขอกานอีก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังแหล่งประกอบการงาน ตามนัยแห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดงานให้ผู้อาชีพ

พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๙ ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นอยู่ในอำนาจการควบคุมของอธิบดี อธิบดีอาจมอบหมายให้ข้าหลวงประจำจังหวัดหรือนายกเทศมนตรีเป็นผู้มีอำนาจควบคุมต่อไปอีกชั้นหนึ่งได้

ถ้าปรากฏว่า ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นมีที่อาศัยและทางดำรงชีพพอสมควรแก่อัตภาพ ให้อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายพิจารณาปล่อยตัวไป ถ้าบุคคลนั้นเป็นโรคเรื้อน วัณโรค หรือโรคติดต่ออันตรายจะต้องมีหลักฐานแสดงให้เห็นที่พอใจด้วยว่า ได้พ้นเขตระยะติดต่อแพร่หลายแล้ว หรือเมื่อปล่อยตัวไปแล้วจะไปอยู่ในที่ซึ่งมีขอบเขตจำกัดการแพร่หลายของโรคดังว่่านั้น

มาตรา ๑๐ อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะสั่งให้ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ทำการทำงานตามที่เห็นสมควร หรือจะส่งไปทำการทำงานที่อื่นก็ได้

มาตรา ๑๑ ถ้าผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์หรือที่อื่นใดเป็นโรคเรื้อน หรือวัณโรคหรือโรคติดต่ออันตราย ให้แยกการควบคุมผู้นั้นไว้เพื่อป้องกันมิให้โรคนั้นแพร่หลายและติดต่อ

มาตรา ๑๒ ให้อธิบดีตราข้อบังคับกำหนดวินัยแห่งความประพฤติขึ้น

โทษทางวินัยพึงทำได้ไม่เกินกว่าที่กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้ คือ

(ก) ชัง หรือชังห้องมืด

(ข) ตัดหรือลดประโยชน์อันจัดขึ้นเพื่อดำเนินการควบคุม

มาตรา ๑๓ ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์หรือที่อื่นใด ไม่ไปหรือหลบหนีจากสถานนั้น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.

(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะ เป็นผู้เสนอ)

มาตรา ๑๐ ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นอยู่ในอำนาจการควบคุมของอธิบดี อธิบดีอาจมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายกเทศมนตรีเป็นผู้มีอำนาจควบคุมต่อไปอีกชั้นหนึ่งได้

ถ้าปรากฏว่า ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นมีที่อาศัยและทางดำรงชีพพอสมควรแก่อัตภาพ ให้อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายพิจารณาปล่อยตัวไป ถ้าบุคคลนั้นเป็นโรคเรื้อน วัณโรคหรือโรคติดต่ออันตรายจะต้องมีหลักฐานแสดงให้เห็นที่พอใจด้วยว่า ได้พ้นเขตระยะติดต่อแพร่หลายแล้ว หรือเมื่อปล่อยตัวไปแล้วจะไปอยู่ในที่ซึ่งมีขอบเขตจำกัดการแพร่หลายของโรคดังว่่านั้น

มาตรา ๑๑ อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะสั่งให้ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ทำการทำงานตามที่เห็นสมควรหรือจะส่งไปทำการทำงานที่อื่นก็ได้

มาตรา ๑๒ ถ้าผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์หรือที่อื่นใดเป็นโรคเรื้อน หรือวัณโรคหรือโรคติดต่ออันตราย ให้แยกการควบคุมผู้นั้นไว้ เพื่อป้องกันมิให้โรคนั้นแพร่หลายและติดต่อ

พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.
(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะ เป็นผู้เสนอ)

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์*รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจกำหนดกรมในสังกัดกระทรวงการพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์*ให้มีหน้าที่ควบคุมดำเนินการปฏิบัติ กับมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี

มาตรา ๑๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์*รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจกำหนดกรมในสังกัดกระทรวงการพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์*ให้มีหน้าที่ควบคุมดำเนินการปฏิบัติกับมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

.....
.....

หมายเหตุ : มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ความว่า “ในพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔ ให้แก้ไข คำว่า “กระทรวงมหาดไทย” เป็น “กระทรวงการพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์” และ คำว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย” เป็น “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์”

***ร่างมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง** ซึ่งบัญญัติว่า “...กระทรวงพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์...” ควรแก้ไขเป็น “...กระทรวงการพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์...” ทั้งนี้ เพื่อความถูกต้อง

ส่วนที่ ๒

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.

Legislative Institutional Repository of Thailand

บทความ

..... ขอตาน ดีมานด์ และชีพพลาย

การขอตาน เรียกในภาษาอังกฤษว่า begging ปัจจุบันใช้กันอีกหลายคำ เช่น sponging (sponge คือ ฟองน้ำมีนัยว่าดูดซับ) spanging (มาจาก spare คือให้ สนธิกับคำว่า changing) หรือ panhandling ในภาษาอังกฤษของอเมริกันชน

ไม่ว่าจะเรียกอย่างไรจุดประสงค์ก็คือ ทำอะไรบางอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่ง เงิน อาหาร ที่พักพิง เหล้า ยา หรือสิ่งอื่นๆ ซึ่งมีทั้งผู้รับการให้ประเภทปลอม และจริงบ้างก็แกล้งทำเป็นตาพิการ บ้างก็แกล้งให้เกิดความน่าเวทนายิ่งขึ้น โดยมีลูกเล็กกินนมประกอบบ้างก็แสดงให้เห็นความพิการต่างๆ ซึ่งเป็นของจริงอย่างน่าสงสารเช่นแขนขาด้วน มีร่างกายครึ่งท่อน บ้างก็ร้องเพลงแลกการขอเศษเงิน (เรียกว่า วณิพก ในสมัยโบราณใช้เล่านิทาน) ฯลฯ

รูปแบบการขอตานมีหลากหลายและมีมานาน ที่มีในประเทศไทยนั้น ถือได้ว่า อยู่ในขั้นพื้นฐาน ในประเทศอื่นมีการขอแบบขู่เข็ญ โดยขอเสียงดัง ทำทางดุดัน อาจเป็นการขอในบริเวณลัทธิตา เอามือสะกิดจากข้างหลัง ยื่นมือเข้าไปขอในรถ ขอหน้าเครื่อง ATM ขอหน้าร้านหรือในร้านเพื่อให้เจ้าของร้านค้าจุนให้เงินเพื่อไปให้พื้นที่มขอตานที่รุ่มขอล้อมหน้าล้อมหลัง เล่นดนตรีหรือเล่นกลเพื่อให้คนบริจาคเงิน แต่งตัวแต่งหน้าเลียนแบบคนที่น่าเคารพ และวางขันไว้ข้างหน้า (ในอดีตเคยมีคนแต่งตัวเป็นมหาตมะคานธี) จำหน้าและชื่อไว้เมื่อเดินผ่านมาก็ทักทายเอ่ยชื่อและขอเงิน พูดคำขอขอบคุณถึงแม้จะไม่ได้เงินเพื่อสร้างมิตรภาพสำหรับโอกาสหน้า ฯลฯ

รูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ ทำพินกับคนเดินผ่านไปมาว่าจะสามารถทำอะไรแปลกๆ ให้ดูได้เช่น อมบู่หรือติดไฟ อมมิด ฯลฯ มีแม้กระทั่งทำพินว่ามีชื่อของคุณสักไว้ในร่มผ้าเมื่อพินกันและเปิดดูก็เห็นคำที่สักไว้ว่า "ชื่อของคุณ" ผู้ทำพินกับขอตานก็ยอมเสียเงินพินไปตามระเบียบทุกครั้ง

ในบ้านเราการให้เงินขอตานเป็นสิ่งที่ขัดแย้งอยู่ในใจของคนจำนวนไม่น้อย เช่นเดียวกับการซื้อนกในกรงที่มีผู้เสนอขายเพื่อปล่อยสู่อิสรภาพ

ผู้อยากให้เงินไม่แน่ใจว่าการให้เงินขอตานเท่ากับเป็นการส่งเสริมให้คนขี้เกียจไม่คิดทำงาน และช่วยให้มีคนขอตานมากยิ่งขึ้นอีกในอนาคตหรือไม่ การให้จึงเปรียบเสมือนกับการทำสายคน และบั่นทอนเศรษฐกิจของชาติในอนาคต ส่วนเรื่องนกนั้น ไม่แน่ใจว่าการซื้อเท่ากับเป็นการสนับสนุนให้ไปจับนกมาขังกรง ทำให้นกเดือดร้อนไปเปล่าๆ เป็นการทำบาปมากกว่าทำบุญหรือไม่

ที่มา: วรากรณ์ สามโกเศศ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มติชนรายวัน วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ปีที่ ๒๕ ฉบับที่ ๑๐๓๗๕.

LIR

พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือไม่แน่ใจว่า "ดีมานด์ไปสร้างสัพพลาญ" กล่าวคือ การได้มาซึ่งความพอใจจากการใช้เงินให้ขทาน (ดีมานด์) ทำให้จำนวนขทานเพิ่มมากขึ้น (สัพพลาญ) หรือการนิยมปล่อยนกลงในกรง (ดีมานด์) ทำให้นกถูกจับมาขาย (สัพพลาญ) หรือว่า "สัพพลาญสร้างดีมานด์ขึ้นมา" ซึ่งหมายความว่ายังไงๆ ขทานก็มีอยู่แล้วเพราะความจำเป็น (สัพพลาญ) การให้เงินเพื่อให้ได้ความพอใจจึงเป็นเรื่องตามมาโดยธรรมชาติ (ดีมานด์) เช่นเดียวกับการจับนกมาใส่กรงเป็นเรื่องธรรมดา (สัพพลาญ) ดังนั้น ชื้อนกปล่อย (ดีมานด์) จึงเป็นปฏิภิกิริยาตอบสนององปกติ

คนที่มีปัญญาพอจะถามคำถามนี้ จึงมักไม่ค่อยให้เงินขทานหรือชื้อนกปล่อย อย่างเขลาๆ เช่นหลายคนก็คิดว่าเป็นการทำบุญอย่างน่าปลื้มใจ จนมีส่วนทำให้จำนวนขทานเพิ่มขึ้น เพราะการขทานเป็นงานที่ไม่หนักแรงนัก นอกจากนี้หลายคนก็คิดว่า การชื้อนกปล่อย เป็นการชื้อนงให้พันทูกษ์ โดยไม่นึกว่าแท้จริงแล้วเป็นการสร้างความทูกษ์ให้แก่คนที่ไม่รู้ อีโหน้อเหน

คนขทานจำนวนไม่น้อยเป็นของจริงที่สมควรแก่การให้ แต่คำถามก็คือ เหตุใดทางการจึงไม่ชื้อช่วยเหลือคนที่หลุดรอดจากสวัสดิการสังคมเหล่านี้้อย่างจริงจังและเป็นระบบ ถึงทำไม่ได้หมดก็ทำเท่าที่จะทำได้อย่างจริงจังไม่ใช่ทำไปอย่างแแกนๆ (บางสะพานลอยมีขาประจำที่น่าสงสารนั่งอยู่เป็นแรมปี) ส่วนแก๊งมาเฟียขทานต้องปราบให้หมดเพราะหาประโยชน์จากคนพิการ และถ้ามีการตัดแขนขาจริงก็ทิ้งเอาไว้ไม่ได้ อย่างแน่นอน

การให้เงินขทานหรือบริจาคเงินลงตู้ที่มีคนถือมาถึงที่พร้อมแสดง บัตรประจำตัวของมูลนิธิใดมูลนิธิหนึ่ง (จะเอาบัตรประจำตัวหน้าตาแบบไหน IT ปัจจุบันทำได้หมด) จึงควรกระทำอย่างมีสติและมีวิจาร์ณญาณ มิฉะนั้นจะเท่ากับว่าชื้อทำให้ สถานการณ์ "ดีมานด์ไปสร้างสัพพลาญ" รุนแรงยิ่งขึ้น และเกิดความสูญเปล้าของสังคม เกินกว่าสมควร

การให้เป็นสิ่งที่ดีเพราะให้ความสุขและความปิติที่ตัวเราสามารถมีส่วนร่วม ในการสร้างสรรค์สังคมและโลกให้ดีขึ้น จากการทำเรามีชีวิตอยู่ในโลก แต่การให้ก็อาจเป็น การทำลายได้ หากเป็นการให้ที่อ้านวยให้เกิดการพึ่งพิงมากยิ่งขึ้น

LIART

ภาคผนวก ๑

:

พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน

พุทธศักราช ๒๔๘๔

Legislative Institutional Repository of Thailand

วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ หน้า ๑๓๒๔

พระราชบัญญัติ

ควบคุมการขอทาน

พุทธศักราช ๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐)

อาทิตย์ทิพอาภา

พต. อ. พิษยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

LIRT

เล่ม ๕๘ หน้า ๑๓๒๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๔

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรมีกฎหมายควบคุมการขอตาน

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการขอตาน พุทธศักราช ๒๕๕๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป แต่จะใช้ในท้องที่ใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ การปฏิบัติ อันเป็นกิจวัตรตามลัทธิศาสนา ไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

LIRT

วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ หน้า ๑๓๒๖

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีแห่งกรมซึ่งรัฐมนตรีกำหนดให้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจและพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามความหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้หมายความตลอดถึงบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานที่ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด หรือจัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการควบคุมตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ห้ามมิให้บุคคลใดทำการขอราน

การขอทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมิได้ทำการงานอย่างใด หรือให้ทรัพย์สินสิ่งใดตอบแทน และมีใช่เป็นการขอกันในฐานญาติมิตรนั้น ให้ถือว่าเป็นการขอราน

การขบข้อง การคิดสืตืเบ้า การแสดงการเล่นต่าง ๆ หรือการกระทำอย่างอื่นในทำนองเดียวกันนั้น เมื่อมิได้มีข้อตกลงโดยตรงหรือโดยปริยายที่จะเรียกเก็บค่าฟังก์ค่าคู่ แต่

LIRT

เล่ม ๕๘ หน้า ๑๓๒๗ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๖๔

ขอรับทรัพย์สินตามแต่ผู้พิงผู้ดูจะสมควรใจให้นั้น ไม่ให้รับ
พิงเป็นข้อแก้ตัวว่าไม่ได้ทำการขอทานตามบทบัญญัติแห่ง
มาตรานี้

มาตรา ๗ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ใดทำการ
ขอทาน และผู้นั้นเป็น คนชราภาพ หรือเป็น คนวิกลจริต
พิการ หรือเป็น คนมีโรค ซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพ
อย่างใด และไม่มีทางเลี้ยงชีพอย่างอื่น ทั้งไม่มีญาติมิตร
อุปการะเลี้ยงดู ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังสถาน
สงเคราะห์

มาตรา ๘ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ที่ทำการขอ
ทาน ไม่อยู่ในลักษณะตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๗ ก็ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่ส่งให้ไปติดต่อกับ สำนักงาน จัดหางาน ของรัฐบาล
เพื่อได้รับความช่วยเหลือจากสถานที่ตั้งกล่าวนั้นต่อไป

ถ้าภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งตั้ง
กล่าวในวรรคก่อน ผู้รับคำสั่งหาได้ไปติดต่อกับสถานที่ตาม
คำสั่งนั้นไม่ก็ดี ไปติดต่อกแล้วแต่ไม่ยอมรับการช่วยเหลือ
โดยไม่มีเหตุอันสมควรเป็นข้อแก้ตัวก็ดี หรือได้รับการช่วย
เหลือแล้ว ต่อมาได้ละทิ้งการช่วยเหลือนั้นเสียก็ดี หรือใช้
อุบายด้วยประการใด หลีกเลี้ยงไม่ยอม ทำการงาน หรือรับ

LIRT

วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๖๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ หน้า ๑๓๒๘

การช่วยเหลือซึ่งทางการแห่งสถานที่ที่กล่าวแล้ว ได้จัดการช่วยเหลือให้มั่งงานทำ หรือมีที่อยู่กินอาศัยที่ดี และปรากฏว่าผู้นั้นได้กระทำการขอทานอีก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังแหล่งประกอบกิจการ ตามนัยแห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ

มาตรา ๘ ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นอยู่ในอำนาจการควบคุมของ อธิบดี อธิบดีอาจมอบหมายให้ข้าหลวงประจำจังหวัดหรือนายกเทศมนตรีเป็นผู้มีอำนาจควบคุมต่อไปอีกชั้นหนึ่งได้

ถ้าปรากฏว่า ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นมีที่อาศัยและทางดำรงชีพพอสมควรแก่อัคตภาพ ให้อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายพิจารณาปล่อยตัวไป ถ้าบุคคลนั้นเป็นโรคเรื้อน วัณโรค หรือโรคติดต่ออันตรายจะต้องมีหลักฐานแสดงให้เป็นที่พอใจด้วยว่า ได้พ้นเขตระยะติดต่อแพร่หลายแล้ว หรือเมื่อปล่อยตัวไปแล้วจะไปอยู่ในที่ซึ่งมีขอบเขตจำกัดการแพร่หลายของโรคตั้งแต่วันนั้น

มาตรา ๑๐ อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะส่งให้ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ทำกิจการตามที่เห็นสมควร หรือจะส่งไปทำกิจการอื่นก็ได้

LIRT

เล่ม ๕๘ หน้า ๑๓๒๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๕

มาตรา ๑๑ ถ้าผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์หรือที่อื่นใดเป็นโรคเรื้อน หรือวัณโรคหรือโรคติดต่ออันตราย ให้แยกการควบคุมผู้นั้นไว้เพื่อป้องกันมิให้โรคนั้นแพร่หลายและติดต่อ

มาตรา ๑๒ ให้อธิบดีตราข้อบังคับกำหนดวินัยแห่งความประพฤติขึ้น

โทษทางวินัยพึงทำได้ไม่เกินกว่าที่กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

(ก) ชัง หรือชังห้องมืด

(ข) ตัดหรือลดประโยชน์อันจัดขึ้นเพื่อดำเนินการควบคุม

มาตรา ๑๓ ผู้ที่ถูกส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์หรือที่อื่นใด ไม่ไปหรือหลบหนีจากสถานนั้น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจกำหนดกรมในสังกัดกระทรวงมหาดไทยให้มีหน้าที่ควบคุมดำเนินการปฏิบัติ กับมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

LIRT

วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๖๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ หน้า ๑๓๓๐

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

ภาคผนวก ๒

:

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.
(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ สมาชิกสภาธิบดีบัญญัติแห่งชาติ
และคณะ เป็นผู้เสนอ)

(๙)

(สำเนา)

เลขรับ ๑๑๑/๒๕๕๐ วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๐
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล

ด้วยกระผมและคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติผู้มีรายชื่อท้ายนี้ ขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล มาเพื่อขอได้
โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว)
พุทธศักราช ๒๕๕๙ มาตรา ๑๐ วรรคสอง ดังมีรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วยตามแนบท้ายนี้

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) **วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์** ผู้เสนอ
(นายวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์)

(ลงชื่อ) **วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์** ผู้เสนอ (ลงชื่อ) **โสภณ สุภาพงษ์** ผู้เสนอ
(นายวัลลภ ตั้งคณานุรักษ์) (นายโสภณ สุภาพงษ์)

(ลงชื่อ) **พุลศักดิ์ อยู่ประเสริฐ** ผู้เสนอ (ลงชื่อ) **ศักดิ์ชัย ธนบุญชัย** ผู้เสนอ
(นายพุลศักดิ์ อยู่ประเสริฐ) (นายศักดิ์ชัย ธนบุญชัย)

(ลงชื่อ) **พลอากาศเอก วัลลภ มีสมศัพย์** ผู้เสนอ (ลงชื่อ) **วิทยา เวชชาชีวะ** ผู้เสนอ
(วัลลภ มีสมศัพย์) (นายวิทยา เวชชาชีวะ)

(โปรดพลิก)

รายชื่อผู้ร่วมเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอกทาน พ.ศ. (ต่อ)

(ลงชื่อ)	วินัย สมะอุน (นายวินัย สมะอุน)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	พลโท ประยุทธ์ จันทรโอชา (ประยุทธ์ จันทรโอชา)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	จรี วิจิตรวาทการ (นางจรี วิจิตรวาทการ)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	ภัทร คำพิทักษ์ (นายภัทร คำพิทักษ์)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	ภิรมย์ สิมะเสถียร (นายภิรมย์ สิมะเสถียร)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	พลอากาศเอก ระเด่น ฟุ้งพัคตร์ (ระเด่น ฟุ้งพัคตร์)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	ไพศาล พืชมงคล (นายไพศาล พืชมงคล)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	พลตำรวจโท วิโรจน์ จันทรังษี (วิโรจน์ จันทรังษี)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	เสถียร เศรษฐสิทธิ์ (นายเสถียร เศรษฐสิทธิ์)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	สุเมธ ตันธวนิตย์ (นายสุเมธ ตันธวนิตย์)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	พงษ์ศักดิ์ อังกสิทธิ์ (นายพงษ์ศักดิ์ อังกสิทธิ์)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	วรรษัย ชวพงศ์ (นายวรรษัย ชวพงศ์)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	พลตำรวจโท วัชรพล ประสารราชกิจ (วัชรพล ประสารราชกิจ)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	สำราญ รอดเพชร (นายสำราญ รอดเพชร)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	ประกอบ วิโรจน์กุล (นายประกอบ วิโรจน์กุล)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	พลเอก อภรณ์ กุลพงษ์ (อภรณ์ กุลพงษ์)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	อิสมาแอ อาลี (นายอิสมาแอ อาลี)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	หะยีอับดุลรอซัค อาลี (นายหะยีอับดุลรอซัค อาลี)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	พลตรี อุดล อุบล (อุดล อุบล)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	มุกดา อินต๊ะสาร (นางมุกดา อินต๊ะสาร)	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	พลเอก ปรีดี สามิภักดิ์ (ปรีดี สามิภักดิ์)	ผู้เสนอ	(ลงชื่อ)	ปิติพงศ์ ฟุ้งบุญ ณ อยุธยา (นายปิติพงศ์ ฟุ้งบุญ ณ อยุธยา)	ผู้เสนอ

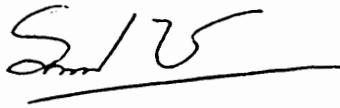

(๑๑)

รายชื่อผู้ร่วมเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. (ต่อ)

(ลงชื่อ) ปรีชา วัชรากัย ผู้เสนอ
(นายปรีชา วัชรากัย)

สำเนาถูกต้อง

(นายรพีพงศ์ ภูชฎาภิรมย์)
ผู้อำนวยการกลุ่มงานพระราชบัญญัติ
สำนักงานการประชุม

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน
พ.ศ.

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขอทาน

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้ใช้บังคับมานานแล้ว สมควรปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมในปัจจุบัน เพื่อให้ผู้ที่กระทำการขอทานได้รับการช่วยเหลือ บำบัดรักษา ฟิ้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมทั้งการพัฒนาให้สามารถพึ่งตนเองได้อย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ นอกจากนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก คนพิการ และคนชราที่ช่วยตนเองไม่ได้ อ่อนด้อยความสามารถ มิให้ตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลบางกลุ่ม และเพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพแก่ผู้พิการหรือนักแสดงสาธารณะ สมควรกำหนดวิธีดำเนินการทางสังคมสงเคราะห์ที่เหมาะสมแก่ตัวผู้กระทำการขอทานให้สามารถพึ่งตนเองและอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีในสังคมอย่างปกติสุข จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ควบคุมการขอทาน
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขอทาน

.....
.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป แต่จะใช้ในท้องที่ใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๔ การปฏิบัติอันเป็นกิจวัตรตามลัทธิศาสนา ไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

LIRT

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีแห่งกรมซึ่งรัฐมนตรีกำหนดให้มีหน้าที่ปฏิบัติ

ตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามความหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้หมายความตลอดถึงบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานที่ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดเพื่อดำเนินการควบคุมตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ห้ามมิให้บุคคลใดทำการขอกาน

การขอทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมิได้ทำการงานอย่างใด หรือให้ทรัพย์สินสิ่งใดตอบแทน และมีไซ้การขอกันโดยฐานะญาติมิตรนั้น ให้ถือเป็นขอกาน

การขับร้อง การดีด สี ตี เป่า การแสดง การเล่นต่าง ๆ หรือการกระทำอย่างอื่นใด ในทำนองเดียวกันนั้น แม้มิได้มีข้อตกลงโดยตรงหรือโดยปริยาย ที่จะเรียกเก็บค่าชม ค่าฟัง แต่ขอทรัพย์สินตามแต่ผู้ชมผู้ฟังจะสมัครใจให้ นั้น ไม่ถือเป็นการขอกานตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ แต่ให้ถือเป็นวณิพกหรือนักแสดงสาธารณะ

มาตรา ๗ ให้วณิพกหรือนักแสดงสาธารณะได้รับการกำกับ ดูแล คุ้มครอง ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๘ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่า ผู้ใดทำการขอกาน และผู้นั้นเป็นคนชราภาพหรือเป็นคนวิกลจริต พิกัด หรือเป็นคนมีโรค ซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพอย่างใด และไม่มีทางเลือกชีพอย่างอื่น ทั้งไม่มีญาติมิตรอุปการะเลี้ยงดู ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ สถานพยาบาล หรือสถานที่อื่นใดของรัฐหรือเอกชนตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

LIART

มาตรา ๔ เมื่อปรากฏจากการสอบสวนว่าผู้ที่ทำการขอกทานไม่อยู่ในลักษณะดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ไปติดต่อกับสำนักงานจัดหางานของรัฐบาล เพื่อให้ได้รับความช่วยเหลือจากสถานที่ดังกล่าวนั้นต่อไป

ถ้าภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งดังกล่าวในวรรคก่อน ผู้รับคำสั่งหาได้ไปติดต่อกับสถานที่ตามคำสั่งนั้นไม่ก็ดี ไปติดต่อกแล้วไม่ยอมรับการช่วยเหลือโดยไม่มีเหตุอันสมควร เป็นข้อแก้ตัวก็ดี หรือได้รับการช่วยเหลือแล้วต่อมาได้ละทิ้งการช่วยเหลือนั้นเสียก็ดี หรือใช้อุบายด้วยประการใดหลีกเลี่ยงไม่ยอมทำการงานหรือรับการช่วยเหลือซึ่งทางการแห่งสถานที่ที่กล่าวแล้ว ได้จัดการช่วยเหลือให้มีงานทำ หรือมีที่อยู่กินอาศัยก็ดีและปรากฏว่าผู้นั้นได้กระทำการขอกทานอีก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังแหล่งประกอบกิจการ ตามนัยแห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดหางาน ให้ผู้ไร้อาชีพ

มาตรา ๑๐ ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นอยู่ในอำนาจการควบคุมของอธิบดี อธิบดีอาจมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายกเทศมนตรีเป็นผู้มีอำนาจควบคุมต่อไปอีกชั้นหนึ่งได้

ถ้าปรากฏว่า ผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้น มีที่อาศัยและทางดำรงชีพพอสมควรแก่ ทัศนภาพ ให้อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายพิจารณาปล่อยตัวไป ถ้าบุคคลนั้นเป็นโรคเรื้อน วัณโรคหรือโรคติดต่ออันตรายจะต้องมีหลักฐานแสดงให้เห็นที่พอใจด้วยว่า ได้พ้นเขตระยะติดต่อแพร่หลายแล้ว หรือเมื่อปล่อยตัวไปแล้วจะไปอยู่ในที่ซึ่งมีขอบเขตจำกัดการแพร่หลายของโรคดังว่านั้น

มาตรา ๑๑ อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะสั่งให้ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ทำการงาน ตามที่เห็นสมควรหรือจะส่งไปทำการงานที่อื่นก็ได้

มาตรา ๑๒ ถ้าผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์หรือที่อื่นใดเป็นโรคเรื้อน หรือวัณโรค หรือโรคติดต่ออันตราย ให้แยกการควบคุมผู้นั้นไว้ เพื่อป้องกันมิให้โรคนั้นแพร่หลายและติดต่อ

มาตรา ๑๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการ ตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจกำหนดกรมในสังกัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ให้มีหน้าที่ควบคุมดำเนินการปฏิบัติกับมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

.....

.....

LIRT